

“By This All Will Know That You Are My Disciples”

By Elder Dieter F. Uchtdorf
Of the Quorum of the Twelve Apostles

“Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler”

Av eldste Dieter F. Uchtdorf
i De tolv apostlers quorum

April 2025 general conference

Our love for God and His children is a powerful testimony to the world that this is truly the Savior's Church.

Many years ago Sister Uchtdorf and I were traveling through southern Germany. It was just before Easter, and we invited a good friend, who was not a member of the Church, to join us in our Sunday worship service. We loved this dear friend, so it was normal and natural to share with her how we felt about the Savior and His Church and to invite her to come and see! She accepted the invitation and joined us at the meetings of a nearby branch.

If you have ever brought a friend to church for the first time, you can probably relate to the way I felt that Sunday morning. I wanted everything to go perfectly. Our friend was a highly educated, spiritual person. I earnestly hoped the meetings of this branch would make a good impression on her and represent the Church well.

The branch met in some rented rooms on the second floor of a grocery store. To get there, we had to take the stairs at the back of the building, passing the strong aromas from goods stored there.

As the sacrament meeting began, I thought about my friend experiencing this for the first time, and I couldn't help but notice things that made me cringe a little. The singing, for example, didn't exactly sound like the Tabernacle Choir. Restless, noisy children could be heard during the sacrament. The speakers did their best, but they were not skilled at public speaking. I sat uncomfortably through the meeting, hoping that maybe Sunday School would be better.

Vår kjærlighet til Gud og hans barn er et sterkt vitnesbyrd til verden om at dette virkelig er Frelserens kirke.

For mange år siden reiste søster Uchtdorf og jeg gjennom Sør-Tyskland. Det var like før påske, og vi inviterte en god venninne, som ikke var medlem av Kirken, til å delta på søndagens andakt. Vi var glad i denne kjære venninnen, så det var normalt og naturlig å fortelle henne hva vi følte for Frelseren og hans kirke, og invitere henne til å komme og se! Hun tok imot invitasjonen og ble med oss på møtene i en gren i nærheten.

Hvis du noen gang har tatt med deg en venn til kirken for første gang, kan du trolig kjenne deg igjen i hva jeg følte den søndagsmorgenen. Jeg ønsket at alt skulle være perfekt. Vår venninne var en høyt utdannet, åndelig person. Jeg håpet oppriktig at møtene i denne grenen ville gjøre et godt inntrykk på henne og representere Kirken på en god måte.

Grenen møttes i noen leide lokaler i andre etasje over en matbutikk. For å komme dit, måtte vi ta trappen på baksiden av bygningen og passere de sterke aromaene fra varene som var lagret der.

Da nadverdsmøtet begynte, tenkte jeg på min venninne som opplevde dette for første gang, og jeg kunne ikke unngå å legge merke til ting som fikk meg til å krympe meg litt. Sangen hørtas for eksempel ikke akkurat ut som Tabernakelkoret. Rastløse, bråkete barn kunne høres under nadverden. Talerne gjorde sitt beste, men de var ikke dyktige til å tale offentlig. Jeg satt med ubehag gjennom møtet, og håpet at kanskje Søndagsskolen ville være bedre.

It wasn't.

All morning I worried about what our friend must think of this church we had taken her to.

Afterward, as we drove home, I turned to talk to our friend. I wanted to explain that this was just one small branch and it didn't really represent the Church as a whole. But before I could say a word, she spoke up.

"That was beautiful," she said.

I was speechless.

She continued, "I'm so impressed with how people treat each other in your church. They all seem to come from different backgrounds, and yet it's clear that they genuinely love each other. This is what I imagine Christ wanted His Church to be like."

Well, I quickly repented of my judgmental attitude. I had wanted picture-perfect meetings to impress my friend. But what the members of this branch had achieved was a heart-perfect spirit of love, kindness, patience, and compassion.

That Faith Might Increase in the Earth

My dear brothers and sisters, my dear friends, I love The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. It is the Savior's true and living Church, and it teaches the restored fulness of the gospel of Jesus Christ. His priesthood power and authority reside here. Jesus Christ leads this Church personally, through servants He has called and authorized, and by a living prophet, even President Russell M. Nelson. The Savior has given the Latter-day Saints a unique mission to gather God's children and prepare the world for the Savior's Second Coming. I bear my witness that all of this is true.

But it's important to remember that when most people experience the Church of Jesus Christ for the first time, they aren't thinking about priesthood authority or ordinances or the gathering of Israel. What they're likely to notice, above all else, is how they feel when they're with us and how we treat each other.

"Love one another," Jesus said. "By this all will know that you are My disciples." Very often, a person's first testimony of Jesus Christ comes when he or she feels love among disciples of Jesus Christ.

The Savior declared that He restored His Church so "that faith ... might increase in the

Det var den ikke.

Hele morgenen bekymret jeg meg for hva venninnen vår måtte synes om denne kirken vi hadde tatt henne med til.

Etterpå, da vi kjørte hjem, snudde jeg meg for å snakke med venninnen vår. Jeg ønsket å forklare at dette bare var én liten gren, og den representerte egentlig ikke Kirken som helhet. Men før jeg fikk sagt et ord, tok hun til orde.

"Det var vakkert", sa hun.

Jeg ble målløs.

Hun fortsatte: "Jeg er så imponert over hvordan mennesker behandler hverandre i kirken deres. De ser alle ut til å ha forskjellig bakgrunn, og likevel er det tydelig at de virkelig er glad i hverandre. Det er slik jeg forestiller meg at Kristus ønsket at hans kirke skulle være."

Vel, jeg omvendte meg raskt fra min dømmende holdning. Jeg hadde ønsket perfekte møter for å imponere venninnen min. Men det medlemmene av denne grenen hadde oppnådd, var en hjerte-fullkommen ånd av kjærlighet, vennlighet, tålmodighet og medfølelse.

For at tro kunne tilta på jorden

Mine kjære brødre og søstre, mine kjære venner, jeg elsker Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Det er Frelserens sanne og levende kirke, og den underviser i Jesu Kristi evangeliums gjengitte fylde. Hans prestedømskraft og myndighet er her. Jesus Kristus leder denne Kirken personlig, gjennom tjenere han har kalt og bemyndiget, og ved en levende profet, ja, president Russell M. Nelson. Frelseren har gitt siste dagers hellige en unik misjon med å samle Guds barn og forberede verden til Frelserens annet komme. Jeg vitner om at alt dette er sant.

Men det er viktig å huske at når folk flest opplever Jesu Kristi Kirke for første gang, tenker de ikke på prestedømsmyndighet eller ordinanser eller Israels innsamling. Det de sannsynligvis vil legge merke til, fremfor alt annet, er hvordan de føler seg når de er sammen med oss og hvordan vi behandler hverandre.

"Dere skal elske hverandre," sa Jesus.

"Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler." Svært ofte kommer en persons førstevitnesbyrdom Jesus Kristus når han eller hun føler kjærlighet blant Jesu Kristidisipler.

Frelseren erklærte at han gjenopprettet sin Kirke slik "at tro ... kunne tilta på jorden." Der-

earth.” Therefore, when people visit our Church meetings, the Savior wants them to leave with stronger faith in Him! The love our friends feel among us will lift them closer to Jesus Christ! That is our simple goal every time we gather.

Anyone who is seeking greater faith in Christ or a closer connection to Heavenly Father should feel right at home in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Inviting them to our meetings can be as normal and as natural as inviting them into our homes.

The Ideal and the Real

Now, I realize that I’m describing the ideal. And in this mortal life, we rarely get to experience the ideal. And “until the perfect day,” there will always be a gap between the ideal and the real. So, what should we do when the Church doesn’t feel like the perfect day? When, for whatever reason, our ward doesn’t yet nurture perfect faith or love? Or when it feels that we don’t fit in?

One thing we should not do is give up on the ideal!

The title page of the Book of Mormon includes this important caution: “If there are faults,” it says, “they are the mistakes of men; wherefore, condemn not the things of God.”

Can a book—or a church or a person—have “faults” and “mistakes” and still be the work of God?

My answer is a resounding yes!

So, while we hold ourselves to the Lord’s high standards, let’s also be patient with one another. We are each a work in progress, and we all rely on the Savior for any progress we make. That’s true for us as individuals, and it’s true for the kingdom of God on earth.

The Lord invites us not just to join His kingdom but also to be anxiously engaged in building it. God envisions a people who are “of one heart and one mind.” And to be of one heart, we must seek pure hearts, and that requires a mighty change of heart.

But that doesn’t mean changing my heart to align with yours. Nor does it mean changing your heart to align with mine. It means that we all change our hearts to align with the Savior.

If we are not there yet, remember: with the Lord’s help, nothing is impossible.

for, når folk besøker våre møter i kirken, ønsker Frelseren at de skal dra derfra med sterkere tro på ham! Kjærligheten våre venner føler blant oss, vil løfte dem nærmere Jesus Kristus! Det er vårt enkle mål hver gang vi samles.

Alle som søker større tro på Kristus eller en nærmere tilknytning til vår himmelske Fader, skulle føle seg hjemme i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Å invitere dem til våre møter kan være like normalt og naturlig som å invitere dem hjem til oss.

Det ideelle og det virkelige

Nå, jeg skjønner at jeg beskriver idealet. Og i dette jordelivet får vi sjelden oppleve idealet. Og “inntil som ved høylys dag” vil det alltid være avstand mellom det ideelle og det virkelige. Hva skal vi så gjøre når Kirken ikke føles som ved høylys dag? Når menigheten av en eller annen grunn ennå ikke gir næring til fullkommen tro eller kjærlighet? Eller når det føles som om vi ikke passer inn?

En ting vi ikke bør gjøre, er å gi opp idealet!

Tittelsiden i Mormons bok inneholder denne viktige advarselen: “Hvis det skulle finnes feil,” står det, “er de av mennesker. Fordøm derfor ikke det som er av Gud.”

Kan en bok – eller en kirke eller en person – ha “feil” og fortsatt være Guds verk?

Mitt svar er et rungende ja!

Så selv om vi holder fast ved Herrens høye normer, la oss også være tålmodige med hverandre. Vi er alle et arbeid under utvikling, og vi er alle avhengige av Frelseren for enhver fremgang vi gjør. Det er sant for oss som enkeltpersoner, og det er sant for Guds rike på jorden.

Herren innbyr oss ikke bare til å slutte oss til hans rike, men også til å arbeide ivrig for å bygge det opp. Gud ser for seg et folk som er “av ett hjerte og ett sinn”. Og for å være av ett hjerte, må vi søke å ha et rent hjerte, og det krever en mektig forandring i hjertet.

Men det betyr ikke å forandre mitt hjerte for å innrette meg etter ditt. Det betyr heller ikke å forandre ditt hjerte for å innrette deg etter mitt. Det betyr at vi alle forandrer vårt hjerte for å innrette oss etter Frelseren.

Hvis vi ikke er der ennå, husk at med Herrens hjelp er ingenting umulig.

Fit and Belonging

And if you ever feel like you don't quite fit in, please know that you are not alone. Haven't we all been in life situations when we felt like the stranger in the room? I have experienced this more than once. When I was 11 years old, my family was forced to leave our home and move to an unfamiliar region. Everything was different from what I was used to. And my accent made it clear to the other children that I was different from what they were used to. At a time when I desperately needed friendship and belonging, I felt lonely and displaced.

Here on earth, most of the differences we notice—the differences some of us use to categorize each other—have to do with earthly things: physical appearance, nationality, language, clothing, customs, and so on. But “God does not view things the way people do. People look on the outward appearance, but the Lord looks at the heart.”

From His perspective, there is one category that comes before all others: child of God. And we all fit perfectly in this one.

It's natural to want to be around people who look, talk, act, and think like we do. There is a place for that.

But in the Savior's Church, we gather all of God's children who are willing to be gathered and who seek the truth. It is not our physical appearance, our political views, our culture, or our ethnicity that brings us together. It is not our common background that unites us. It is our common objective, our love for God and love for our neighbor, our commitment to Jesus Christ and His restored gospel. We are “one in Christ.”

The unity we seek is not to have everyone stand in the same place; it is to have everyone face in the same direction—toward Jesus Christ. We are one not because of where we've been but where we are striving to go, not because of who we are but who we seek to become.

That is what Christ's true Church is all about.

One Body

If you love God, if you want to know Him better by following His Son, then you belong here. If you're earnestly seeking to keep the Savior's commandments—even though you're not perfect at it yet—then you are a perfect fit for The

Passer inn og hører til

Og hvis dere noen gang føler at dere ikke helt passer inn, skal dere vite at dere ikke er alene. Har vi ikke alle vært i livssituasjoner da vi følte oss som den fremmede i rommet? Jeg har opplevd dette mer enn én gang. Da jeg var 11 år gammel, ble familien tvunget til å forlate hjemmet vårt og flytte til et ukjent område. Alt var veldig annerledes enn det jeg var vant til. Og aksenten min gjorde det klart for de andre barna at jeg var annerledes enn det de var vant til. I en tid da jeg desperat trengte vennskap og tilhørighet, følte jeg meg ensom og fordreven.

Her på jorden har de fleste forskjellene vi merker – forskjellene noen av oss bruker til å kategorisere hverandre – å gjøre med jordiske ting: fysisk utseende, nasjonalitet, språk, klær, skikker og så videre. Men “Gud ser ikke på ting slik mennesker gjør. Menneskene ser på det ytre, men Herren ser på hjertet.”

Fra hans perspektiv er det én kategori som kommer før alle andre: Guds barn. Og vi alle passer perfekt inn i denne.

Det er naturlig å ønske å være sammen med mennesker som ser, snakker, handler og tenker som oss. Det finnes en plass til det.

Men i Frelserens kirke samler vi alle Guds barn som er villige til å bli samlet og som søker sannheten. Det er ikke vårt fysiske utseende, våre politiske synspunkter, vår kultur eller vår etnisitet som bringer oss sammen. Det er ikke vår felles bakgrunn som forener oss. Det er vårt felles mål, vår kjærlighet til Gud og vår neste, vår forpliktelse til Jesus Kristus og hans gjengitte evangelium. Vi er “én i Kristus”.

Enheten vi søker er ikke å få alle til å stå på samme sted, det er å få alle til å være vendt i samme retning – mot Jesus Kristus. Vi er ett, ikke på grunn av hvor vi har vært, men hvor vi strever med å gå, ikke på grunn av hvem vi er, men på grunn av hvem vi søker å bli.

Det er dette Frelserens sanne kirke handler om.

Ett legeme

Hvis dere elsker Gud, hvis dere ønsker å kjenne ham bedre ved å følge hans Sønn, da hører dere hjemme her. Hvis dere oppriktig prøver å holde Frelserens bud – selv om dere ikke er fullkommen i det ennå – da passer dere per-

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

And what if you're different from people around you? That doesn't make you a misfit—it makes you a needed part of the body of Christ. All are needed in the body of Christ. The ears perceive things that the eyes never could. The feet do things that the hands would be ineffective at.

That doesn't mean your job is to change everyone to be like yourself. But it does mean that you have something important to contribute—and that you have something important to learn!

One Voice

In every session of general conference, we're blessed with inspiring music from talented choirs. As you listen, you might notice that the singers don't all sing the same notes. Sometimes one section carries the melody, sometimes another. But they all contribute to the beautiful sound, and they're completely unified. Each choir member has the same central goal: to praise God and lift our hearts to Him. Each must have his or her mind and heart fixed on the same divine purpose. And when that happens, they truly become one voice.

If you are not yet a member of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, we invite you to join us as we rejoice in the Savior's "song of redeeming love." We need you. We love you. The Church will be better with your efforts to serve the Lord and His children.

If you have already shown, through baptism, through making covenants with God, your desire to "come into the fold of God, and to be called his people," thank you for being part of this great and divine work and for helping to make the Church of Jesus Christ what the Savior wants it to be.

As I learned from my friend in Germany, our love for God and His children is a powerful testimony to the world that this is truly the Savior's Church.

May God bless us to patiently but diligently seek to live up to the ideals our Savior, Redeemer, and Master has set for us—so all will know that we are His disciples. In the sacred name of Jesus Christ, amen.

fekt i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Og hva så om dere er annerledes enn mennesker rundt dere? Det gjør dere ikke til en som er mistilpasset – det gjør dere til en nødvendig del av Kristi legeme. Det er behov for alle i Kristi legeme. Ørene oppfatter ting som øynene aldri kunne. Føttene gjør ting som hendene ville være ineffektive til.

Det betyr ikke at jobben deres er å endre alle til å bli som dere selv. Men det betyr at dere har noe viktig å bidra med – og at dere har noe viktig å lære!

Én røst

På hvert møte under generalkonferansen blir vi velsignet med inspirerende musikk fra dyktige kor. Mens dere lytter, legger dere kanskje merke til at ikke alle sangerne synger de samme notene. Noen ganger bærer én seksjon melodien, andre ganger en annen. Men alle bidrar til den skjønnelyden, og de er helt forenet. Hvert kormedlem har det samme sentrale målet – å prise Gud og løfte vårt hjerte til ham. Alle må ha sitt sinn og hjerte rettet mot den samme guddommelige hensikt. Og når det skjer, blir de virkelig én stemme.

Hvis dere ennå ikke er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, inviterer vi dere til å bli med oss når vi gleder oss over Frelserens "forløsende kjærlighets sang". Vi trenger dere. Vi er glad i dere. Kirken vil bli bedre med deres innsats for å tjene Herren og hans barn.

Hvis dere allerede har vist, ved dåp, ved å inngå pakter med Gud, deres ønske om å "komme inn i Guds hjord og kalles hans folk", takk for at dere er en del av dette store og guddommelige verk og for at dere bidrar til å gjøre Jesu Kristi Kirke til det Frelseren ønsker at den skal være.

Som jeg lærte av min venninne i Tyskland, er vår kjærlighet til Gud og hans barn et sterkt vitnesbyrd til verden om at dette virkelig er Frelserens kirke.

Måtte Gud velsigne oss så vi tålmodig men flittig prøver å leve opp til idealene vår Frelser, Forløser og Mester har satt for oss – slik at alle vil kjenne at vi er hans disipler. I Jesu Kristi hellige navn. Amen.